

Udgifter paa Finansloven som 14,000 Kr. til Vildtbestanden i vore Statsskove, saa længe vi endvidere kunne se, at der har været Raad til at anvende 30,000 Kr. til Bisættelse af Dronning Louise, saa længe maa det siges, at det er ganske uanstændigt at byde Statens Arbejdere en Løn som den, der er budt dem hidtil.

Jeg skal tillade mig at anføre to Ting. Man ser ved at gennemgaa Finansloven to Ting, der staa i skærende Modstrid til hinanden. Den ene er, at Marineministeren i sin Tid havde Bevillingen til Arbejdsløn for Funktionærene ved Orlogsværftet staaende paa Finansloven paa § 26 under Finansministeriet. Derfra er den flyttet om, det vil sige Tillæget til de ikke fast ansatte er flyttet om paa Marineministeriets eget Budget paa § 23, medens Beløbet til de faste Arbejdere er blevet staaende paa Finansministeriets Budget paa § 26. Man spørger sig selv, hvad der har været Aarsagen til den mærkværdige Adskillelse af denne Bevilling, der før stod under et, og ved Undersøgelse kommer man til det Resultat, at Aarsagen kun kan være en indtil Pedanteri drevne Paapasselighed og Sparsommelighed fra Finansministerens Side. Derved, at Beløbet til de løse Arbejdere er sat over paa § 23, opnaar Marineministeren, at saa slipper man for Udbetalingen af disse Penge, naar disse Mennesker arbejde i Akkord, medens man ved at lade Beløbet til de faste Arbejdere staa paa § 26 slipper for at komme til at medregne dette Beløb i disse Menneskers Pension. Det er en ganske vidt drevne Sparsommelighed og Beregning fra Marineministerens Side, en Beregning, der staaer i ikke ringe Kontrast til en anden Ting i Regnskabet. Ved at se Regnskabet for forrige Finansaar efter vil man finde en Post, der omtaler Indbetalingen af et Beløb paa 30,000 Reichsmark, som en anonym Forretningsmand har tilstillet Ministeriet som for meget erholdt Betaling for nogle Aar siden. Man har ikke været slet saa nøjeregnende under det Ministerium, hvor det hører hjemme, naar man der kan udbetale 30,000 Kr. mere, end man skal; der er ikke regnet godt efter. Holder man disse to Ting sammen, Marineministerens meget pertentlige Beregning i Sammenligning med dette, opstaaer der et Billede, der i sig selv er ganske aparte.

Jeg skal endvidere omtale et andet Punkt. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) berørte forleden i sin Tale det Embedsmandshovmod, som vi have lidt under i dette

Land i en Tid, og som vistnok, hvis man skal søge dets Oprindelse, er importeret Syd fra, fra Arveffjenden. Det ærede Medlem omtalte dette embedsmandsmæssige Overmod og det med Rette, jeg skal henpege paa et andet Eksempel af den Art; det er Afskedigelsen af en Arbejder paa Frederiksværk Krudtværk, som fandt Sted i Sommer.

Den stedlige Arbejderforening afholdt et Møde den 9de Juli om Lockouten. Paa dette Møde stod en Krudtværksarbejder ved Navn Chr. Nielsen op og udtalte som Medlem af Organisationen, at alle burde støtte Arbejderne i denne Kamp. Hvad sker? Dagen efter blev denne Arbejder kaldt op til sin Chef, Oberst Tillge, der fungerer som Chef for Krudtværket. Hvad siger saa denne Embedsmand til Arbejderen? Han siger til ham saadan noget som: Her er et Referat af den stedlige Højreavis. Efter dette har De haft Ordet paa dette Møde, og De har udtalt, at Arbejderne i denne Kamp maatte nøjes med Fedtebrød og Spegesild, medens Arbejdsgiverne kunde faa en bedre Kost. Har De udtalt Dem saaledes? Dertil sagde vedkommende Arbejder: Ja, Hr. Oberst, det har jeg sagt, men Avisen har ikke refereret, hvad jeg yderligere forklarede. Dertil sagde Obersten: Det bryder jeg mig ikke om, Staten taaler ikke saadanne Udtalelser af sine Arbejdere, De vil derfor blive afskediget om 14 Dage, og hvis De inden 14 Dages Forløb deltager i et Møde og udtaler Dem paa lignende Maade, bliver De øjeblikkelig afskediget. — Færdig! Den 21de Juli blev saa denne Arbejder afskediget fra sin Beskæftigelse med denne Begrundelse. Til Oplysning tjener, at denne Arbejder har været ansat paa Krudtværket i 10—11 Aar, og har været sat til meget betroede Pladser i denne farlige Institution, som Krudtværket er. Der kan endvidere ikke i nogen Retning siges noget imod ham, han har staaet som Leder for Afholdsbevægelsen der paa Egnen og har i alle Maader været agtet og æret som en Mand, der har opfyldt sine Forpligtelser, og denne Mand bliver afskediget af Statens Arbejde med den Motivering, at Staten ikke taaler, at han tager Ordet paa et Møde, til hvilket hans Fagforening har indkaldt. Det forekommer mig, at overfor slikt Hovmod, sliksom skolemesteragtig Optræden fra de Herrer Embedsmænds Side maa der protesteres. Dette høje Ting vil sikkerlig være enigt med mig i, at det vil være en farlig Historie, vil bære ganske sære Konsekvenser efter sig, der-